

Grenzen verdwijnen, maar niet altijd en overal

Sylvia Verschueren*

Een tijdje geleden liet Henk Mulder ons een artikeltje zien over iemand die uit Turkije fossielen mee wilde nemen en daarbij in de problemen kwam. Een type berichtje dat met een zekere regelmaat terug komt. Het riep herinnering op aan de invoerproblemen die wij gehad hebben in 2003. Een variant waar je wat minder over hoort. Bij deze ter lering en vermaak.

Met de komst van internet zijn we ook aan de ruil geslagen voor onze hobby. Met internet vallen grenzen weg. Voor mij betekende dat het ruilen van haaien- en roggentanden over de hele wereld. Eerst losse tanden, later ook gesteente met tanden, gruis uit specifieke laagjes en sediment met tanden. Nooit problemen gehad. Wel ooit een pakketje dat er uit zag als of het uit Amerika was komen zwemmen en stuiteren in plaats van vervoerd te worden. Die ruiltjes liepen altijd via de slakkenpost. Geen snelle dure luchtpost. Echtgenoot Ton werd er door aangestoken. Voor hem waren het stukken inslaggesteenten die op wereldreis gingen. Dan lopen de kilootjes en dus de portokosten nog wat verder op. Maar goed, daar krijg je dan wel materiaal voor van plekken waar je zelf niet komt en dat tegen alleen portokosten. Ton had één keer problemen met een Canadees, die niets terugstuurde. Hij had naar eigen zeggen geen geld voor de portokosten omdat zijn geld opging aan de uitgaven vanwege ziekte van zijn vrouw. Verder ging alles geruisloos en probleemloos van deur tot deur.

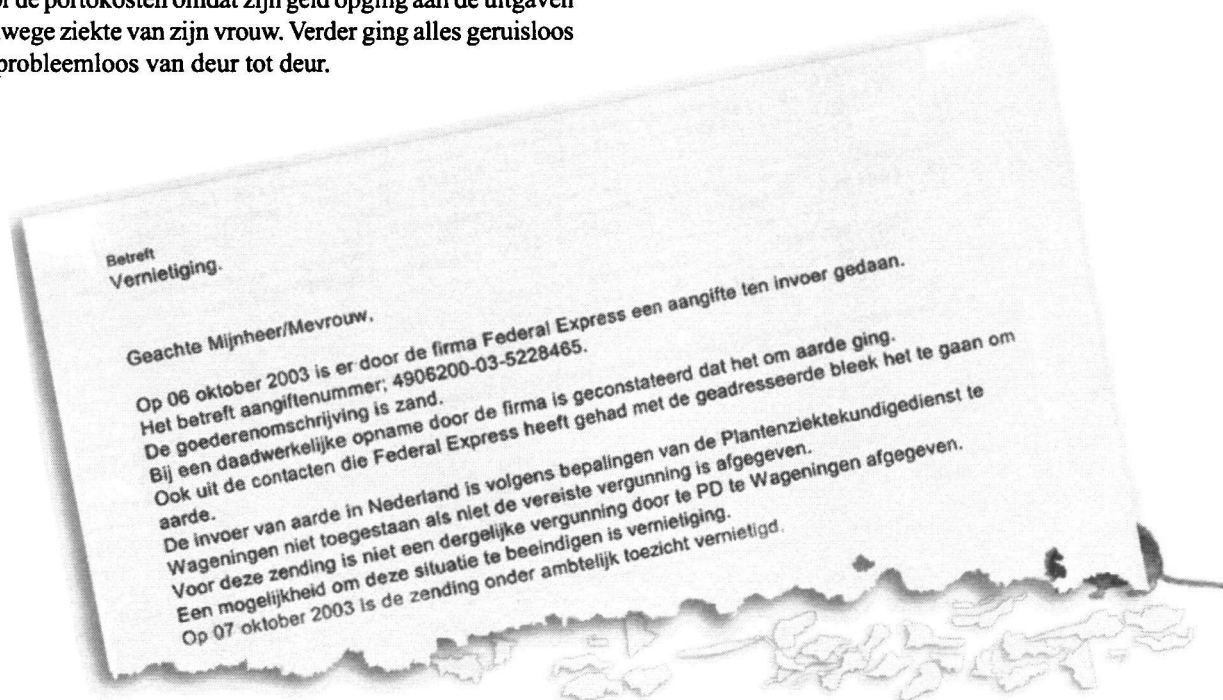
Via via kwam ik aan fijn Trias-gruis met reptielentandjes uit Amerika. Leuk materiaal waar ik meer van wilde weten. Op zondagmiddag maar eens op internet op zoek naar meer informatie. Daarbij kwam ik op een commerciële site waar onbewerkt materiaal van dat zelfde laagje werd aangeboden. Het was zondagmiddag en onder het motto 'laat ik eens gek doen' 4 pounds van dat spul besteld en met credit card vooruit betaald. Daarna geduld tot dat het zou arriveren.

Het eerstvolgende wat er gebeurde was dat de telefoon ging. De Fedex (postbedrijf) op Schiphol belde met de mededeling: "er is voor u een pakketje op Schiphol aangekomen en dat wordt vernietigd." Oenk!!!!?? Hoeveeeeeel? Maar waarom dan?

Om een lang verhaal kort te maken: onbewerkte grond kan organismen bevatten die schadelijk zijn voor gewassen in Europa. Dit invoerverbod is gebaseerd op Europese richtlijnen. Nooit bij stil gestaan. Klinkt niet onlogisch.

Ton was wel wat nijdig (zwaar understatement) en ging het internet op. Dit keer op zoek naar Europese richtlijnen en wat daar in staat over dit soort zaken. Enkele hoofdpunten (hieraan kunnen uiteraard geen rechten worden ontleend):

- o.a. grond van buiten de EU mag de EU niet worden ingevoerd (noot: we kregen wel te horen dat er op dit punt mogelijk een wijziging aan zat te komen);

- er is wel een ontheffingsmogelijkheid voor instellingen en bedrijven (richtlijn 95/44/EG): als het voor onderzoek is en in een laboratorium wordt verwerkt dat aan bepaalde regels voldoet. Helaas, voor hobbyisten niet haalbaar;
- ter plaatse moet apparatuur en deskundigheid aanwezig zijn of kunnen worden geraadpleegd.

Wie het allemaal nog eens wil nalezen, wens ik veel leesplezier met de richtlijn 98/22/EG. Zie voor URL onder 'Bron'.

In de hoop dat anderen met ervaring met het invoeren van materiaal ons konden helpen, ook de telefoon maar eens gepakt om wat musea te bellen. Helaas, eerder een schrikreactie dan een reactie van "dat regel je zo en zo". En hééééél benieuwd hoe het zou lopen. Nu het liep als volgt af:

Veel heen en weer gebeld met Fedex, Douane en iemand van de Plantenziektkundigedienst in Wageningen, die hierover de beslissing moet nemen. Het nodige onbegrip toen we zo vasthoudend waren. Dat we voor dat spul betaald hadden, daar konden ze met hun pet niet bij. Ton heeft ook nog een advocaat gebeld met de vraag of hij suggesties wilde geven, gratis en voor niets. Nou dat wilde hij wel. Sterker nog, hij pakte zelf de telefoon. Dat leidde tot niet meer dan een uitleg van waarom het Nederland niet in mocht.

Toen we door kregen dat het echt niet ging lukken, het materiaal Nederland in te krijgen, hebben we voorgesteld het terug te laten sturen. Daarmee hoopte ik te bereiken dat ik met geld zou terug krijgen van de verkoper. Het was een optie waar men nog niet aan had gedacht, alleen vernietigen kwam voor in het vocabulaire. Ze zouden er over terugbellen. Het volgende telefoontje was van de Fedex. De mededeling: "het is vandaag vernietigd op Schiphol". Tsja, dan kun je hoog en laag springen, maar dan houdt het dus op. Grenzen verdwijnen, maar die om de EU voor wat fossielhoudend materiaal nog even niet.

Ton nog steeds nijdig: "Ik dien een bezwaarschrift in met verzoek tot schadevergoeding". Mijn gefrustreerde reactie: "Laat maar. Heeft geen zin. Wordt toch afgewezen. Overheidsinstanties zijn van beton waarvan je alleen blauwe tenen en een kop met bulten krijgt als je er tegen aan schopt of bonkt". Goed, dat bezwaarschrift kwam er toch. Het werd afgewezen. Weer een vooroordeel bevestigd.

Tsja, wat later en wat rationeler: er zijn regels en die zijn er niet voor niets. Mensen waar we mee te maken kregen, deden gewoon hun werk. Punt is alleen dat je als burger

geen idee hebt van wat de regels zijn, tot je er tegen aan loopt. Inmiddels hebben we gehoord, dat wat ons overkomen is, niet uniek is. Het overkomt hobbyisten vaker.

Kortom: bezint eer ge begint. Al heb ik wel het gevoel.... ...dat als het niet met de luchtpost was verstuurd, maar met de slakkenpost in Rotterdam was aangekomen, ik het dan gewoon thuis bezorgd had gekregen.

...dat als op de buitenkant een betere omschrijving had gestaan met in plaats van 'dirt' als inhoud, iets met 'micro fossils', het mogelijk wel had geholpen.

...dat als de communicatie niet over zoveel schijven was gelopen, er minder miscommunicatie was geweest en we beter uit hadden kunnen leggen wat voor materiaal het was. 'Als': je hebt er alleen iets aan voor een volgende keer...

Afgelopen april waren we op weg naar huis na een weekend klei bemonsteren in Duitsland. Arme auto, hij zakt van achteren behoorlijk door. Richting Nederlandse grens lopen we tegen een grootscheepse politiecontrole aan. We moeten van de snelweg af, parkeerplaats op. Rijbewijs en kentekenbewijs graag. U kunt doorrijden. O, wat heeft u trouwens onder die deken op de achterbank. Een uiteinde van de deken gaat omhoog: reistassen. Rijdt u maar door. Opgelucht rijden we door. Opgelucht omdat de achterbak niet open hoeft. Hoe verklaar je een achterbak vol zakken klei? Grenzen verdwijnen binnen de EU, maar toch zijn we blij dat we aan het moeten uitleggen van al die klei ontkomen.

Bron:

<http://europa.eu.int/eur-lex/lex/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31998L0022:NL:HTML>

*Sylvia Verschuieren, Valkenkamp 47, 3607 LX Maarssen, tel. 0346 - 56 66 22, email: verschuieren.sylvia@hccnet.nl